

**Sud Bosne i Hercegovine
Суд Босне и Херцеговине**

Broj: S1 3 U 044002 22 U
Sarajevo, 07.02.2024. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija Ljiljane Lalović, kao predsjednika vijeća, Željke Krmek i Efrima Čosića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Azre Mušanović, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Itinera-S d.o.o. Brčko, Vukosavačka bb Brčko, protiv zaključka broj: JN2-01-07-1-1944-7/22 od 18-08.2022. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana, 07.02.2024. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim zaključkom tuženog, broj i datum naveden u uvodu, žalba ponuđača Itinera-S d.o.o. Brčko izjavljena na odluku najpovoljnijeg ponuđača broj 01.1-1413EK-0037/22 od 09.06.2022. godine u odnosu na Lot 1, u postupku javne nabavke radova na izgradnji hidrograđevinskih objekata na području Brčko distrikta BiH za potrebe ugovornog organa Brčko Distrikt BiH odbacuje se kao izjavljena od neovlaštene osobe. O povratu sredstava uplaćenih na ime naknade za pokretanje žalbenog postupka Ured za razmatranje žalbi će donijeti posebno rješenje.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora, zbog pogrešne primjene materijalnog prava, pogrešne primjene propisa o postupku i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Smatra da je tuženi odbacio žalbu ponuđača Itinera-S d.o.o. Brčko iz formalnih razloga kao žalbu izjavljenu od neovlaštenog lica kojom prilikom je izvršio povredu odredbi Zakona o upravnom postupku BiH i Zakona o javnim nabavkama BiH. U obrazloženju zaključka tuženi navodi da žalba nije izjavljena od ovlaštenog lica obzirom da je žalbu izjavio žalilac Itinera-S d.o.o. Brčko samostalno, a u postupku javne nabavke je učestvovao kao član grupe ponuđača te zajedno dostavio sa drugim članom grupe zajedničku ponudu. Tužitelj smatra da u tom slučaju je tuženi bio u obavezi da pozove tužitelja da u skladu sa zakonom otkloni procesni nedostatak, a tuženi je pogrešno primjenio odredbe člana 106. Zakona o javnim nabavkama i propustio da primjeni odredbu člana 117. Zakona

o javnim nabavkama koji propisuje da postupak pred KRŽ-om koji nije uređen odredbama ovog zakona, primjenit će se odredbe Zakona o upravnom postupku. Član 42. stav 1. Zakona o upravnom postupku propisuje da dvije ili više stranaka mogu, ako posebnim propisom nije drugačije određeno, u istom predmetu istupati zajednički., a član 42. stav 3. propisuje i u slučaju određivanja zajedničkog predstavnika odnosno punomoćnika, svaka stranka zadržava pravo da istupa kao stranka u postupku, da daje izjave, da samostalno izjavljuje žalbe i koristi druga pravna sredstva. Ovo ukazuje da je tužitelj mogao samostalno podnijeti žalbu bez ovlaštenja drugog člana konzorcija, a da je tuženi, ako je smatrao da dostavljena žalba ima formalnih nedostataka bio dužan da upozori tužitelja na sve nedostatke i da mu ostavi mogućnost da u zakonom predviđenom roku upotpuni svoju žalbu. Konačno predlaže da sud uvaži žalbu, poništi osporeni zaključak i predmet vrati tuženom na ponovno odlučivanje uz obavezu da tuženi izvrši povrat naknade za pokretanje žalbenog postupka u iznosu od 666,67KM i administrativne takse u iznosu od 50KM kao i nadoknadi troškove sudske takse u iznosu od 100KM u roku od 30 dana od dana prijema presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

U odgovoru na tužbu, tuženi je predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu presude, iz slijedećih razloga:

Iz stanja spisa proizilazi da je ugovorni organ Brčko distrikt BiH, proveo postupak javne nabavke radova na izgradnji hidrograđevinskih objekata na području Brčko distrikta BiH za potrebe Odjeljenja za poljoprivredu, šumarstvo i vodoprivredu Vlade Brčko distrikta, te nakon provedenog postupka, izabrao najpovoljnijeg ponuđača. Tužitelj je protiv odluke o izboru najpovoljnijeg ponuđača, izjavio žalbu, koju je tuženi, odbacio kao da je izjavljena od neovlaštenog lica, zaključkom broj JN2-01-07-1-1944-7/22 od 18.08.2022. godine. Tuženi je ovako odlučio, kako to proizilazi iz obrazloženja osporenog rješenja, jer je utvrdio da je neosnovan žalbeni navod tužitelja, koji se odnosio na činjenicu da je ugovorni organ povrijedio zakon, jer je odbacio žalbu kao izjavljenu od neovlaštenog lica. Zajednička ponuda, kao ponuda grupe ponuđača u toku cijelog postupka uključujući i žalbeni postupak se posmatra i analizira isključivo u tom smislu i nije moguće da se učešće u postupku posmatra kao samostalna ponuda počev od iskazivanja interesa za učešće u postupku, pripreme dokumenata pa sve do postupka zaštite prava zajedničke ponude što znači da konzorcij je udruživanje na dobrovoljnoj osnovi radi zajedničkog učešća u postupku pa članovi konzorcija svoja prava i obaveze, kao i pravo na žalbu, štite kroz konzorcij, a ne pojedinačno. Cijeneći sve dokaze i činjenice u navedenom postupku, tuženi je utvrdio da je žalbu trebalo odbaciti, jer ponuđači samostalno odlučuju da budu članovi određenog konzorcija i kao takvi se prijavljuju na postupke javne nabavke, pri čemu konzorcij zastupa sve članove konzorcija i članovi konzorcija jedino kroz ugovoreno dobrovoljno zajedništvo mogu štiti svoje interese.

Cijeneći pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, ovaj Sud je našao da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni zakona.

Zakonom o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“, broj 39/14) uređuje se sistem javnih nabavki u Bosni i Hercegovini, utvrđuju pravila za postupke javnih nabavki i to na način da se definišu prava, dužnosti, odgovornosti i pravna zaštita učesnika u postupku javne nabavke, te nadležnosti Agencije za javne nabavke Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Agencija) i Ureda za razmatranje žalbi Bosne i Hercegovine (član 1. stav 1. citiranog Zakona). Odredbom člana 104 stav 1. tog zakona propisano je da Ured u postupku pravne zaštite, postupa u granicama zahtjeva iz žalbe, a po službenoj dužnosti u odnosu na povrede opisane u članu 103. stav (1) ovog Zakona, dok je obim ovlaštenja Ureda u tom postupku uređen odredbama člana 111. stav 1 tačka d). Zakona, pa Ured u postupku pravne zaštite, može poništiti odluku, postupak ili radnju u dijelu u kojem je povrijeđen zakon ili podzakonski akti.

U konkretnom slučaju, nesporno je da je tužitelj bio član grupe ponuđača-konzorcija, a konzorcij je udruživanje na dobrovoljnoj osnovi radi zajedničkog učešća u postupku javnih nabavki i kao takvo udruživanje, članovi grupe konzorcija u postupku učestvuju preko konzorcija, a ne pojedinačno i kroz navedeni institut konzorcija, štite sva svoja prava i obaveze, pa tako i pravo na žalbu. Po svom sadržaju, konzorcij predstavlja vremenski ograničeno zajedničko djelovanje privrednih društava za zajedničko izvršenje određenog posla. Shodno navedenom, odluku o izboru najpovoljnijeg ponuđača je mogao osporavati učesnik u postupku javne nabavke, u konkretnom slučaju konzorcij, a ne tužitelj kao pojedinac i član konzorcija. Status žalitelja je tužitelj mogao imati na način da je učestvovao u postupku sam kao ponuđač ili da je bio izričito ovlašten od konzorcija da predstavlja konzorcij u žalbenom postupku. Kako u konkretnom postupku, tužitelj nije imao niti ovlaštenje, niti je učestvovao u postupku samostalno, to nije ni mogao steći status žalitelja.

Razmatrajući osnovanost tužbe, ovo vijeće nalazi da je ista neosnovana. Naime, tužitelj pogrešno tumači odredbu člana 106. Zakona o javnim nabavkama BiH smatrajući da je tuženi bio dužan pozvati tužitelja da upotpuni žalbu. U konkretnom slučaju ne radi se o nedostatku u propisanom sadržaju žalbe iz člana 105. Zakona o javnim nabavkama već je žalbu izjavio žalilac Itinera-S d.o.o. Brčko, a u postupku javne nabavke je učestvovao kao grupa ponuđača pa se zajednička ponuda u toku cijelog postupka uključujući i žalbeni postupak posmatra kao takva. Tuženi je u cjelosti postupio u smislu odredbe člana 233. Zakona o upravnom postupku. Naime, tužena je dužna za svaku svoju odluku dati razloge, na osnovu odredbe člana 233. u vezi sa članom 200. stav 1. Zakona o upravnom postupku, koji se shodno odredbi člana 117. Zakona o javnim nabavkama, primjenjuje pred Uredom kao organu koji odlučuje o žalbi. Dakle, svaka odluka mora imati jasne i valjane razloge koji predstavljaju osnov za njeno donošenje, razloge koji s obzirom na utvrđeno činjenično stanje upućuju na onakvo rješenje kako je dato u dispozitivu i pravne propise na osnovu kojih je riješena upravna stvar, odluka treba da sadrži i razloge koji su bili odlučni pri ocjeni dokaza, pa i razloge iz kojih nije uvažen neki od razloga stranaka. Najbitniji dio odluke bilo kojeg organa, jeste upravo njeno obrazloženje, ali dio obrazloženja koji sumira činjenično utvrđenje i razloge za donošenje upravo takve odluke kakva je navedena u izreci, da bi se čitanjem razloga moglo protumačiti i shvatiti zašto je tako odlučeno.

Po ocjeni ovog sudskog vijeća, za osporenu odluku su dati jasni i valjani razlozi, te je obrazložen osnov za njihovo donošenje, koje u cijelosti prihvata i ovo sudsko vijeće.

U skladu sa navedenim i obzirom da su u osporenom rješenju sadržani valjani razlozi o činjenicama, koje u cijelosti uvažava i Sud, te obzirom da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrdjenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni pravila postupka, koji je prethodio donošenju pobijanog konačnog upravnog akta i pravilnoj primjeni zakona, to je tužba tužitelja neosnovana, pa je u smislu odredbe člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH odlučeno kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Azra Mušanović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
UD IJA
Lilijana Lalović

